

PROLOGAS

Dar prieš įgydamas akis, kuriomis žiūrėtų, Balielis pajuto svetimojo pasaulio sunkumą. Šis tarsi apsvyniojo aplink jį, nustelbė jo šviesą. Pasaulis blankus. *Naktis*. Jis pamėgino pakilnoti pečius. Oda pernelyg įsitempė. Veržia, plėšia. Ėmė virsti mėsos, bet jis kaipmat stebuklingai viską užsisiuvo virš menčių. Lygiai kaip ir raumenis bei sausgysles – visa sutrūkinėjo ir akimirksniu užgijo.

Atvaizdo dulsvame veidrodžio stikle Balielis neatpažino. Atsisukęs pažiūrėjo į trapų jį gaubiantį kiautą.

Jis vis tiek gražus, jo esybė išraižo kaulus, kad jam būtų patogiau. O čia ėmė ir viską sujaukė.

Jam bežiūrint po šėlstančiomis mėlynomis akimis radosi juodos įdubos.

Na ką, teks tenkintis ir tuo, – šmestelėjo jam. Jis surietė pirštus, ilgėjančius dėl jo pribloškiamos esybės. Virš krumplių pradrisko oda, net lūpa iš pasidygėjimo atvipo. Eliziečiui kaip jis patogumo žmogaus kūnas suteikia retai. Nebent, aišku, išskyrus tuos, kurių gyslose nuo gimimo teka eliziečio kraujas. Iš bėdos tiktų ir kairoso kraujas.

Galų gale, žmonės juk vis tiek visus juos vadina tiesiog *demonais*.

Vėsus oras apgaubė nuogas rankas ir kojas, kai jis nužengė gatvę ir pasuko prie kalne įrengtos akmeninės bažnyčios. Jo galva ir pečiai buvo kur kas aukštesni už žmogelių, lakstančių kaip žiurkės patamsiais.

Aplink jį ėmė šokti šuorai baltų šaltukų.

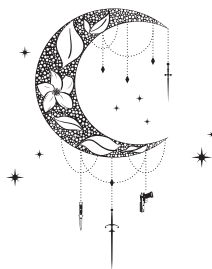
Sniegas, – pasufleravo atmintis.

Jis pamėgino ištarti žodį. Pilkšvas brėžis – balso stygos aiškiai suplėšytos. Šis kūnas temps neilgai.

Balielis spragtelėjo pirštais, išsklaidė snaiges, o jo magija nušlavė gatvę. Tvykstelėjo jo esybė, o neramius debesis perskrodė žydras blyksnis. Iš nameliais apstatytos gatvės telikę apdegę sienojai – pajuodę stulpai styrojo lyg gaisro nuniokotas miškas.

Apžvelgęs stichijos nusiaubtą plotą, Balielis susiraukė.

Reikėtų elgtis atsargiau, juk ir taip tas kiautas jį vos laiko.

PIRMAS SKYRIUS

*D*ievas sutvėrė žmogų ir demoną.
Demonas nukryžiuo Dievą.
Žmogus apleido Dievą.

Ir dar viena dogma, žinoma tik Vatikanui:

Žmogus pasikinkė bedievišką demonų magiją.

Selenė Aleva braukė peilio ašmenimis virš pablyškusių mėlynų rankos gyslų, stabtelėjo aptikusi į kaulus įrėžtą simbolį. *Praryti*. Ji dvejojo. Jos priešas – nuosava magija, sulig kiekvienu egzorcizmu verčianti kraujuoti. Jei stabtelėti čia ją verčia skausmo baimė, o gal kažkoks ne vietoje atsiradęs *principas*, teks tai įveikti. Skausmo ji nebebijo – prie jo priprato per ilgus metus Vatikano mokymuose.

*Dio Immortale**, pikta burbtelėjo ji. Šįvakar neišvengta klaidų. Jei vieną dalyką būtų dariusi kitaip, dabar nebūtų to

* Nemirtingasis Dieve (it.).

nemalonumo – pasiruošusi kraujuoti dėl galios, supama puvėsių ir pelėsių tvaiko. Ir metališkas kraujo poskonis. Ak, kaip *nereikėjo* prarasti budrumo.

Ore grėsmingai pakvipo sniegu. Selenė nusipurtė, tačiau ne dėl to, kad ją per visą nugarą kaip peiliu perrėžė vakaro šaltukas. Pro viršutinius iltinius dantis prasiskverbė dvokianti demoniškos magijos banga ir išplito po visą kaukolę.

Čia demonų daugiau, ne vienas.

Jų skonis smurtingas. Kaip praskeltos lūpos. Pašvinkęs ir su geležies poskoniu.

– Kapitone Aleva.

Selenė akimis nutildė pavaldinį. Ambrozijui Zurzului stinga nuovokos pajusti suterštą magiją, o Selenė neturi kantrybės jo įgimto gabumo stokai. Ji pažvelgė į runomis išraižytą metalą jam apie rankas. *Kastetai. Nejaugi?* Bet jis buvo taip susidomėjęs savo didybe, kad jos paniekos nė nepastebėjo.

Kas savo noru eitų į ekstremalią dvikovą ir dargi prisileistų demoną? Šito ji nesuprato.

– Mes jau arti. Judam.

Ji vedė savo komandą nuožulniais laiptais žemyn, sekdamą demoniškos magijos kvapu iki pastato aptrupėjusiu lipdiniu gatvės gale. Jis atrodė apleistas, bet taip nėra. Du. Ne, trys. Gal daugiau. Toks užkratas Romos širdyje nėra baisi išimtis, tačiau nejprasta, kad taip arti Vatikano.

Ji jiems už pastangas atsilygins plienu.

Selenė staiga sustojo, kur jos nepastebėtų pro langus, iš vienos pusės Ambrozijus, iš kitos – Benedeta. Abu – jos komandos naujokai. Benedeta Fjorė su Selene mokėsi tame pačiame akademijos kurse, jiedvi artimai nesibičiuliavo. Ne pats idealiausias

dalykas, kad juos abu veikiančius teks pirmąsyk išvysti kaip tik šiandien.

Ambrozijus ištiesė pirštus, net krumpliai trakstelėjo.

– Aš eisiu pirmas, – pasakė jis ir vožtelėjo menamam priešininkui.

Toli gražu ne idealu.

Bet čia jos žodis nelabai ką reiškia. Taip nuspręsta viršenybės, o kur jau kur, bet Vatikane griežta hierarchija yra visa ko pamatas.

– Kad gal ne, – pavojingai švelniu balsu tarė Selenė. – Kol nepaliepsiu, nė nepakelk į demoną akių. – Ji ėmė lenkti pirštus. – Paklusti. Kautis. Išgyventi. *Ta* eilės tvarka. Viskas paprasta. – *Net tau.*

Tada ji sužiuro į Benedetą.

– Laikykis šalia Zurzulo. Jis tave apgins.

Ambrozijus pritardamas linktelėjo, tad jai net atlėgo. Bent šiek tiek.

– O kaip tu? – paklausė Benedeta.

Selenė nenuleido akių.

– Ir aš apginsiu.

Benedeta sumirksėjo plačiomis akimis ir šyptelėjo.

– Tiek pati suprantu. Klausiau: o kas apgins tave?

Selenė sumojo, kad atsakyti nebūtina.

Iš už kampo pasirodė aukšta žmogysta.

– O, kapitone, mano kapitone, – tęsdama balsius prabilo Katerina Altamura ir į tamsą numetė dar rusenančią nuorūką. – Ramiai. Raitija čia.

Pagaliau ir Selenės lūpomis perbėgo vos pastebimas šypsny.

Amatininkė ginklė kaip ir Ambrozijus, Katerina be galo gabi ir ne ką menkliau nepaklusni.

Tada Katerinai iš paskos tamsoje išniro ir antras siluetas.

Liučija Skavo pakreipė smailą smakrą pavėjui ir pasuko dailų širdelės formos veidą, lyg uostų orą. Vatikane ji garsėjo gebėjimu pajusti demonus, o Selenė Liučijos instinktais kliovėsi kone kaip savais.

Selenė irgi pasitelkė jautimus. Jos galia visada veikia. Ji kraujyje. Ir dabar rėkte rėkia, kai šalia demonai. Ji pažvelgė į Liučiją.

– Nefiksuoju nieko stambesnio nei antrasis lygis.

Medicinos sesuo linktelėjo, jos skruostai išraudę, žnaibomi šaltuko.

– Ir ne daugiau nei penki. Visi mažo kalibro.

Vatikanas demonus skirsto į šešias grupes. Atskirtieji ir pa-baisos šiais laikais prasiveržia dažnai. Menko lygio, nesudėtingi sudoroti, tačiau galintys prikrėsti atsitiktinės žalos. Dėl to Vati-kanas į juos reaguoja greitai. Ir siekia likviduoti.

Ambrozijus spragtelėjo į orą šešiakampį diskelį, šis žybtelėjo blyškioje žibinto šviesoje, Selenė sugriebė jį ore.

Ir susiraukė.

– Ar bent numanai, kas čia?

Peštukas susigrūdo rankas į kišenes.

– Radau.

– Kur?

Jis gūžtelėjo pečiais.

Selenė pasukiojo diskelį tarp pirštų, apžiūrėjo. Jame įspaus-tas Nemirtingojo Dievo spaudas. Apsauginė moneta. Viena iš daugelio, suslapstytų po Romos statulomis, ir jos visos kartu, pasitelkdamos bendrą galingą magiją, saugo nuo demonų. To-dėl kyla klausimas: kam ji Ambrozijui?

Jos mintis sutrikdė Liučijos balsas su neįprasta dvejone.

– Ar tik ne... nevidonas?

Benedeta visa išbalo ir sukalbėjo greitą maldelę, paliesdama kaktą, gerklę ir krūtinę. Lyg Selenei reikėtų dar patvirtinimų, jog nederėtų Benedetos leisti nė artyn prie demonų.

– Maldas pasitaupyk, – šaltai atkirto Selenė. – Neverta Dievo trukdyti dėl trečiojo lygio.

Katerina užgniaužė šypsena, o Liučija atvirai išsišiepė.

Nekreipdama į jas dėmesio, Selenė įsimetė apsauginę monetą į kišenę ir nusisuko į pastatą. Aptrupėjusio tinko fasadas gatvės žibintų šviesoje atrodė veikiau oranžinis nei rausvas, bet Selenei labiau rūpėjo būtybės anapus. Šios silpnai virpčiojo – kaip plaštakės jos kumštyje. Ji be vargo jas sutraiškytų. Tačiau, nepaisydama to tikrumo, krūtinėje ji pajuto kažkokį sunkumą. Kažkas ne taip.

Katerina persirėžė nykštį ir prikišo jį prie gatlingo kulksvaidžio. Per visus šešis ginklo vamzdžius perbėgo ryškios galios gijos, jos kraujas prikėlė šautuvą darbui.

Jų penketas išsiskirstė, tyliai ėjo per pirmo aukšto kambarius, tada užlipo į antrą. Selenė sekė paskui Ambrozijų ir Benedetą, nenuleisdama nuo judviejų akių. Ką daryti Katerinai su Liučija, sakyti nereikėjo – jos akademijoje dvejais metais anksčiau už ją ėmė kilti hierarchijos laiptais ir, dar jai netapus jų vade, jau buvo puikiai susigrojusios. Ji jas gerbė už narsą. O anais dviem nepasitikėjo.

Ji visokiausiais būdais bandė siekti, kad Benedetos jos komandon neskirtų, bet šnipštas. *Du gydūnai*, – kaip kirviu nukirto. Tad teko paklusti nurodymui.

Iš prieblandos išslinko padūmavęs, šiek tiek į roplį panašus atskirtasis demonas ir pasuko Ambrozijaus link. Pirmasis lygis. Ambrozijui dar nė susigaudyti nespėjus, Selenė kirto demonui ir nubraukė nuo asmenų lipnius šešėlius. Tada pasisuko į patalpos vidurį ir įsikišo kardą į makštį.

Už jos kažkas sužvangėjo – pro nenaudojamą maisto liftą išniro pabaisa, iššiepusi aštrių dantų pilną plačią bjaurią koserę. Antrojo lygio. Atpažįstama iš vos juntamo galios žnybtelėjimo. Įsikūnijusi į visai baigiantį pūti kūną, šiaip taip susisiuvusi savo magija. Benedeta atsilošė, o Ambrozijus žengė toliau. Jo akys se spindėjo pavaldinio, pasiryžusio žūtbut įrodyti savo narsą, ugnelės.

Selenė ištiesė ranką jį stabdydama.

– Palauk!

Bet Ambrozijus išleido kovos šūksnį ir atsilošė ketindamas smogti demonui ir nunešti jam galvą nuo pečių.

Demonas buvo apgaulingai vikrus. Išžiojęs baisius nasrus jis prarijo Ambrozijaus ranką iki alkūnės. Jo klyksmas ataidėjo jai nuo krūtinės.

– Kapitone! – suriko Ambrozijus, o jo ranka su visu nelemtu kastetu styrojo demono gerklėje. Sulėtėjo laikas, o ji pažvelgė jam į akis – juodas dėl išsiplėtusių vyzdžių ir nevilties. *Gelbėk mane*, – meldė jos, – *būk gera, gelbėk*.

Ranką išgelbėti vienas juokas. O štai nuo kvailumo *vaisto nėra*.

Akimirksniu ji prisikišo peilį prie odos ir kaulo – smaigalį prie simbolio *Praryti*. Tada sudvejojo. Pasitelkus magiją pražus dar dalelė jos sielos. Nepasisaugosi – gali jos ir visai nebelikti. Nuo tokios nemalonios minties jai per nugarą tarsi kažkas šal-tais pirštais perbraukė. Ji patraukė ašmenis nuo odos.

Atleisk, Ambrozijau.

Net vienintelis lašelis jos magijos yra vertingesnis už koją ar ranką. Tad ji paaukojo jo ranką ant savo ambicijų altoriaus. Dar liko nužudyti kitų, kur kas galingesnių demonų, o kiek liko sielos, ji juk nežino.

Apvertusi peilį, įsikišo jį į makštį ir tokiu pat judesiu išsitraukė prie šlaunies pritaisytą pistoletą. Ambrozijus išpūtė akis, kai Selenė, kaip jai įprasta, pasirinko kovoti ir žudyti karštu metalu ir ašmenimis. Pirmu šūviu ji nuplėšė demonui ranką ties petimi. Selenė ėjo vis arčiau, šaudydama tol, kol demonas galutinai nurimo. Spirtelėjo batu ir pasišlykštėjusi suraukė nosį. Miręs, kaip turi būti. Bet vis tiek ne galutinai.

Selenė pagalvojo, gal verta šauti dar.

Tačiau apsisuko ant kulno ir pabandė numirksėti nuo blakstienų kraują. Benedeta priklupo prie Ambrozijaus ir ėmė rišti turniketą apie ranką.

Ambrozijus gailiai inkštė, o Selenė prisiminė tą paskutinę praleidžiamą eilutę: *Žmogus pasikinkė bedievišką demonų magiją.*

Paslaptis. Nors gal ne pati pavojingiausia. Žinoma tik keliems išrinktiesiems, baigusiems elitinę Vatikano karo akademiją. Demonai jiems suteikė priemonių kautis. Patys to nenorėdami. Ko gero, gailėdamiesi.

Jam vis dar inkščiant, Selenė mostelėjo peštuko pusėn.

– Nutildyk jį.

Prikandusi apatinę lūpą, Benedeta dviem pirštais palietė jam kaktą. Jo skausmas kaipmat apmalšo. Nutilęs Ambrozijus Benedetai per petį pažvelgė į Selenę, o jo veide skausmą pakeitė neapykanta.

Selenė pritūpė prie jo.

– Gausime tau kitą ranką. Šįsyk plieninę, kaip tas tavo kastetas.

Benedeta nukreipė dėmesį į demoną. Užsikišusi kuokštą šviesių plaukų už abito, ji išsitraukė mėgintuvėlius kraujui ir kūno skysčiams surinkti. Ji padvejojo ties Selenės sutraiškytu demono kaukole, tada atsargiai ištraukė dantį, kad vėliau ištirtų.

Įtempusi visus jutimus Selenė apėjo kambarį, pasiruošusi fiksuoti menkiausią demonų magijos virptelėjimą. Nieko. Patenkinta pasuko galvą į balsus koridoriuje – ten Katerina su Liučija derinosi pozicijas dėl puolimo. Kai ji išėjo į tarpdurį, Katerina kaip tik pakėlė antraeilį – šaunamąjį – ginklą ir pylė į demoną kitapus kambario. Kulka atsitrenkusi blykstelėjo.

Kai demono pėdsakas pranyko, ji pajuto dar vieną.

Apsisukusi ėmė apžiūrinėti tamsias kertes. Kažkur netoliese tyko kitas demonas. Jis jai tapė jutimus kaip voras, žaidžiantis savo voratinklio siūlais, traukdamas iš jos informaciją. Labiau nei ji iš jo. Selenė sušnypštė ir išsitraukė ginklą. Per lėtai. Demonas įvirtė išdaužęs raudono stiklo langą virš durų kitoje koridoriaus pusėje. Jis buvo įsikūnijęs mergytės kūne. Pro tamsius ilgus plaukus žvelgė šviesiai mėlynos kaip lėlytės akys. Lubomis ji nuliukoksėjo nenatūraliai išsukinėtomis alkūnėmis ir pranyko koridoriaus prietemoje.

Ketvirtasis lygis.

Katerina ir Liučija su tuo turėjo susitvarkyti, bet akivaizdžiai susimovė. O ji prarado budrumą. Kaip čia taip nepajuto *didiko*? Per nutįsusius voratinklius ji puolė į pagrindinį kambarį ir atbėgo sekundėlę po demono. Įsikūnijęs į vaiką jis greit sudegė. Kai ims nykti galios, jis ieškos kito kūno, kuriuo galėtų pasinaudoti. *Parazitas.*

Benedetą jis jau užspeitęs.

Selenė pažvelgė į žydras vaiko akis. *Ne, po galais, neprarask budrumo. Čia nebe vaikas.* Tas paraginimas sau nuskambėjo kažkaip nenuoširdžiai.

Sukaupusi rimtį, Selenė mostelėjo pirštu. *Eik.*

Benedeta nuslinko artimiausių durų link.

– Na, tai labutis, – lyg tarp kitko pasakė Selenė.

– Egzorcistė, – sušnypstė padaras, laižydamasis negyvą skruostą.

Reikia nenuleisti akių nuo demono.

– Tai bent – tau pavyko taip giliai įsiskverbti į Romą nepastebėtam. Nieko sau. Turbūt tu tikrai galingas.

Demonas pragydo:

– Su tavim būsiu dar galingesnis. Man bus miela užvaldyti tavo kūną. Visos mano užgaidos bus prie mūsų pirštų galiukų. – Jis atlenkė išsukinėtus pirštus, ėmė trūkinėti oda ir sausgyslės.

Selenė išmintingai linktelėjo.

– A, taip. Ir man tas vaizdinys prie širdies.

Demonas mirktelėjo dvivokėmis akimis ir palenkė galvą.

– Nejaugi?

Ji dar kilstelėjo antakį. Šis didikas viską supranta pažodžiui.

Benedeta jau buvo beeinanti pro duris, kai jai po kojomis trakstelėjo stiklo šukė. Demonas pasisuko į jos pusę. Kai demonas puolė prie Benedetos, Selenė nuskubėjo prie jo, bet demonas buvo neįtikėtinai vikrus, nors jam palei pirštus net oda suskeldėjo. Šokant demonui atplyšo žandikaulis, bet jis dar spėjo įsikirsti Benedetai į jungo veną.

Ne!

Benedetos lavonas susmuko ant kelių.

Griūdama Selenė nusitaikė ir spustelėjo nuleistuką. Jos kulkos suknežino voratinkliais apaustą sietyną, o demonas nuliuksėjo sau, leisdamas keistus garsus. Juoką.

Jis juokiasi.

Genama šalto įsiūčio, Selenė nusekė jam iš paskos. Suėmusi per nugarą permetę kardą, ji pričiupo demoną, kai šiam nepavyko išsisukti nuo antro sietyno, ir per kelius nukirto jam kojas.

Jos ausis perrėžė skausmo klyksmas, o tada stojo mirtina tyla. Kitoje kambario pusėje sveikąja plaštaka Ambrozijus prisidengė kraujuojančią ausį.

Selenė nekreipė dėmesio į savo skausmą.

– Eik lauk!

Jis pakluso, o padaras tuo metu susmuko ant grindų.

Selenė primygo jį kardu ir jam rankas, kad nemosikuotų. Demonas išlenkė smulkutį, bet galingą kūnelį. Jis laisvai dviem pirštais suknežintų žmogui kaukolę, bet ji vis tiek stipresnė. Selenė pažvelgė į tas vaiduokliškas mėlynas akis ir iššiepė dantis.

Tegu pasikankina už Benedetos gyvybę.

Demonas puolė, dantimis taukštelėjo jai palei veidą. Selenė vožtelėjo. Kartą, antrą. Nuo trečio smūgio demonas išsisuko, o jos kumštis pramušė akmenį. Ji pajudino pirštus ir pajuto veriantį skausmą.

Demonas susmuko, o Selenė išsitraukė peilį. Geriausia viską užbaigti greitai. *Egzorcizmas*, – toptelėjo jai, o šonkaulius nudiegė pažįstamas maudimas. – *Kol daugiau niekas nenukentėjo.*

Tad peiliu, kuriuo negelbėjo Ambrozijaus rankos, ji išraižė simbolius.

Praryti. Grįžimas. Dantys. Degti.

Į orą šoktelėjusi jos kraujo čiurkšlė ėmė rūkti ir raitytis kaip gyvatė. Į kaulą įrėžti simboliai sušvito auksu, lyg užpilti išlydytu metalu. Jos magija galėtų nušluoti ištisą miesto rajoną, jei tik ji panorėtų. Gal net ir visą Romą.

Bet *šitaip* netinkamai pasitelkus magiją, ją ištiktų baisesnė lemtis nei mirtis, ji taptų tikrą tikriausiu siaubūnu.

Jai vėl staiga grįžo klausas, prašviesėjo akyse, tad vakaras virto vasaros popiete. Tik demonas po ja tapo šešėliu. Besiranganti nežajojamos energijos supernova. *Štai* kur galia.

Ji juto menkiausius judesiukus pastate – net pelės, tūnančios tarp sienų, širdutės dunksėjimą.

Laikas tarsi sulėtėjo, o ji galėjo suskaičiuoti visas blakstienas ir strazdanėles ant demono užgrobito veido. Ji uždėjo jam ant kaktos ranką. Būtybė puolė, pailgėjo jos dantys. O tada ėmė ir pranyko, švystelėjusi akinančia šviesa.

Išmirksėjusi ratilus, Selenė priėjo prie Benedetos. Šios galvą dengė balti plaukai, iš lėto dažėsi raudoniu. Siaubinga, net kai tu – *Macellaia di Roma*. Romos skerdikė.

– Atsiprašau, – atsiduso Selenė ir užmerkė gydūnei akis.

Skersvėjis nuo nublukusio parketo grindų pakėlė dulkių, perbraukė Katerinai per tamsius plaukus, atidengdamas skruos-tą, kur sidabraspalvis randas įsirėžęs ant lygios odos palei kitą jos veido pusę.

– Čia buvo ketvirtasis lygis, – kaltinamu tonu pasakė Kate-rina ir užsikabino ginklą ant peties.

Selenė mostelėjo Katerinai.

– Žinau. Nepajutau. – Ji nususuko į Liučiją sukruvintu baltu abitu. – Nei *tu*. Maniau, tu tokius dalykus pajunti.

Liučija trūktelėjo pečiais.

– Visi klystame.

Selenė bedė pirštu į susmukusį Benedetos kūną.

– Tu *jai* tai pasakyk.

Katerina stojo tarp judviejų.

– Juk atsiprašė.

– Kad *ne*, – nutęsė Selenė, sukdama ratus po kambarį. – Ir nereikia nė sakyti, kad Liučija šįvakar suklydo ne vienintelė.

Katerina sukando žandikaulius, bet nebesiginčijo.

– Kai bus kita užduotis regionuose, galėsite vykti judvi. Ku-riam laikui išvykti iš Romos jums bus pats tas. Pasimėgauti *ramybe*.

Tolumoje menka sekundės dalimi anksčiau nei visi kiti sugaudė vienas iš šešių Vatikano varpų – „Ave Maria“. Pakreipusi riešą Selenė pažvelgė į laikrodį. *Per vėlai. Po paraliais.*

Ji apsisuko ant kulno ir paliko jas viską sutvarkyti, o pyktį jos veide tolydžio pakeitė susimąstymas.

Jei tą klaidą būtų padariusi tik ji pati... tai vienas dalykas. Bet ir Liučija apsiskaičiavo dėl priešų stiprumo ir skaičiaus. Neįprasta, nes ji pati imliausia Vatikane. Selenei net pilvą suspauždė. *Neįprasta* labai netinkamas žodis, kai kalbi apie demonus.

Neįprasta reiškia, kad kažkas pasikeitė.

Ir aiškiai bus dar mirčių.